



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5246/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из ..., против тужене „ББ bank“ АД ..., чији је пуномоћник Јелена Тодоровић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21168/18 од 20.06.2019. године, у седници одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21168/18 од 20.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21168/18 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6224/18 од 26.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је члан 6. став 1. тачка 2. Уговора о стамбеном кредиту бр. ..., закључен 04.07.2008. године између тужиле и тужене банке, а који гласи: „корисник кредита се обавезује да пре пуштања кредита у течај плати банци провизију по продајном курсу банке у износу од 2% од износа одобреног кредита на име накнаде за обраду кредитног захтева, одобрења и административирања кредита“ ништав и да не производи правно дејство. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиљи на име стицања без основа плати 76.314,94 динара, са законском затезном каматом од 16.07.2008. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати 50.910,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 21168/18 од 20.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 6224/18 од 26.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе, разматрања правног питања од општег интереса и разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој правној ствари тужбени захтев је усвојен и утврђено да је ништава одредба уговора о стамбеном кредиту од 04.07.2008. године, којом се корисник кредита обавезао да по основу обраде кредитног захтева, одобрења и администрирања кредита плати банци једнократну накнаду у висини од 2% од износа одобреног кредита. Тужена није доказала на шта се односе трошкови накнаде за обраду кредитног захтева у процентуалном износу од износа одобреног кредита који су тужили наплаћени, као и који су стварни трошкови тужене за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиле, као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају различито поступање суда у истој правној ствари. Стога Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, а нема потребе ни за разматрањем правног питања од општег интереса као ни правног питања у интересу равноправности грађана.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале

вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 17.04.2018. године, са захтевом за утврђење делимичне ништавости уговора о стамбеном кредиту и исплату стеченог без основа. Вредност предмета спора која је означена у тужби је 157.842,14 динара, што је динарска противвредност од 1.335,83 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро = 118,16 динара).

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић